

Jenei Gyula:

eső füröszi arcomat

hideg, konok kavicsokra hull káromkodásom.
arcomat eső füröszi, régi lányokkal jegyzem
magam. izzó, ideges ölüknek virágait
idegen dongók dongják. mindent
belátok már. éveim, miként sosem
látott tengerpartok homokja, kicsorognak
ujjaim közül. lassan, végérvényesen.
ahogy ez az eső esik. az emlékezés
valami rohadt, matt nyugalommal rokon.
két éve a teát cukor nélkül iszom.

egyedül

szádban szétrohadnak a szerelmes jambusok
ölelésedtől elhúzódik a lány
súlyos veres borok és sápadt angyalok
emelik rád az éjszakát

részeg álmodban Istennel paroláznál
ám tekintetedtől ő is elforog
asztalod haván tócsa csordul veresen
a hajnal vére az vagy a kidöntött borok

bohócsipkád unalmas már
sehol ki megsegítené kezed
de azért a reggel villáját ha belédszúrja
halk mosollyal igazítod helyre jelmezod